

Ob enem od petih jezer ob gori Fudži

To jezero najbolj poznam. Imenuje se Jamanáka (po naše pisano) in večkrat sem bil ob njem in v njem, ker v tem jezeru ni težko plavati. Je nekaj toka pod površino, ki plavalca vleče v to in ono smer, a ga ni težko premagati. Bolj je treba paziti na motorne čolne; njih šoferji stremijo za hitrostjo in plavalca brez modre ali rumene kape skoraj ne opazijo, posebno ker resnih plavalcev ni dosti. In vendar je plavanje užitek, ki mu gre najvišje priznanje: Božji dar!

Jezero je okrog 4 kilometre dolgo in ovalne oblike z največjo širino 2 kilometra. Je 981 metrov nad morjem; pozimi ga varuje led, poleti pa skuša ohraniti temperaturo okrog 20° C kljub vročini, ki vlada naokrog. Drevesa in grmičevje tu in tam okrog jezera, ki se jih ptice poslužujejo - redko tudi kače -, s svojimi zeleno-rjavimi barvami ustvarjajo sliko, zaradi katere marsikdo iz prenapolnjenih japonskih mest "zbeži" k jezeru, ko poletna vročina, na primer v Tokiu doseže višek in tako rekoč ne dovoli spanja pred polnočjo. Ljudje v Tokiu skušajo vsaj zadremati - ne v svojih sobah, ampak na tlaku pred sobo ...

Tudi mi, ki smo skušali zgraditi otroško sirotišnico na robu Tokia, smo se razkropili v tem posebno vročem letu. Kar mene zadeva, sedim v kopalkah na plahti iz nepremočljivega platna ob jezeru Jamanáka. Okrog desetih dopoldne je, idealen čas, ko si človek z lahkoto izbere primeren prostor - če le mogoče - nedaleč od drevesa za hrbtnom. Okrog jezera je kar nekaj gostišč in gostje vstajajo pozno, ker jih zvezdnate, sveže noči vabijo k druženju skoraj do zore ... In potem začno prihajati k jezeru okrog enajstih in pozneje ...

Grem v vodo in stopam počasi zaradi obilice kamenčkov in ker je gladina jezera nizka, a kmalu lahko zaplavam. Hitro sem skoraj v sredini jezera, kar švigne mimo mene z občutno brzino motorni čoln, ki v hipu izgine v vodi pred menoj. Vzrojiti hočem a začutim, da sem brez rumene kape, ki baje od daleč opominja na prisotnost plavalca. Po najnovejšem japonskem zakonu imajo plavalci prednost pred motornimi čolni: zakon od "šoferjev" zahteva odgovorno pozornost. Dokazani prekrški so kaznivi ... Hitro zaplavam k bregu obenem z zahvalno molitvico, da sem ostal živ.

Poleg svoje plahte vidim starejšega gospoda, še napol oblečenga, ki me vljudno pozdravi, tako da mu lahko naklonim le primeren poklon s pol nagim telesom in čestitko da je že tako "zgodaj" pri jezeru.

»Moje ime je Sakimáro in vi ste profesor Kos,« me smehljaje nagovori.

»Kako, da me poznate?« ga začuden vprašam.

»Tukajšnji policijski nadzornik mi je pripovedoval o vas, da kar dobro prevajate v japonščino angleščino tujih obiskovalcev. To da ni zmeraj lahko, ker posebno prometne nezgode otežujejo govorjenje.«

»Naš lokalni policijski nadzornik je izkušen in prijazen gospod,« odkrito priznam.

»Če se ne motim,« nadaljuje gospod Sakimáro, »živi s svojo družino kako uro z avtom od tukaj. Ima tri hčere, brihtne in lepe, ki jim ne bo težko najti snubca ...«

»Povejte gospodu nadzorniku, da bom za srečo njegovih hčera pomolil.«

»Kako to mislite?« me začuden pogleda.

»Pol dneva učim na naši univerzi v Tokiu, ki se po japonsko imenuje Džēči Dáigaku; popoldneve pa porabim za socialno delo - na periferiji Tokia gradimo otroško sirotišnico.«

Gospod Sakimáro me začuden pogleda: »Ali ni dovolj, da učite mlade Japonce, da bodo zmožni zgraditi novo, boljše Japonsko?«

»Gospod Sakimáro, za boljše razumevanje se vam moram prav predstaviti: sem katoliški duhovnik z izobrazbo, ki mi daje pravico učiti na univerzi; svoj prosti čas bi rad - kadar se ni treba pripravljati na predavanja - uporabil za pomoč še posebej ubogim otrokom, ki so zaradi vojske posebno trpeli.«

»Mi, Japonci, imamo organizirano pomoč otrokom,« mi zadovoljno reče.

»Seveda, gospod Sakimáro, in vesel sem tega delovanja. Kot katoliški duhovnik pa nočem pozabiti Kristusovih besed za srečno posmrtno življenje.«

»Posmrtno življenje?« me malce začuden pogleda.

»Da! Saj veste, da smo različni od živelih prav zaradi duha, ki ga ne moremo

reduciati na snov in zatorej ne more razpasti na delce.«

Zamisli se inn rahlo prikima: »In kaj je za to posmrtno življenje važno?«

»Naš način življenja, gospod Sakimáro. Svet in nas na njem je ustvaril Bog. Svobodno. Ljubiti ga moramo bolj kot koga drugega; to je naša prva dolžnost, ker Bog ustvarja iz ljubezni. Iz iste ljubezni je Bog ustvaril tudi ostale ljudi; ljubiti jih moramo kakor ljubimo sami sebe.«

»Če bi vsi - ali vsaj večina ljudi - tako živeli, bi bil svet drugačen,« zamrmra.

Molčiva.

Potem se obrne k meni: »Nekaj bi vas rad vprašal, dragi gospod profesor. V mnogih knjigah - nekaj japonskih, nekaj prevedenih - sem bral, da nekateri astronomi resno računajo z možnostjo, da se bodo na kakšni zvezdi pojavili ljudje, po umu nam podobni; in da je za to potrebna določena vsota naravnih elementov in njihovih kombinacij in seveda človeku prijazno okolje. Po teh - recimo - znanstvenikih nima smisla govoriti o Bogu Stvarniku.«

Pogleda me in čaka; morda je pripraavljen na mojo zadrego.

»Gospod Sakimáro,« mu smehljaje odgovorim, »odgovora sva se že dotaknila: naš um se ne da zreducirati na tudi najbolj komplicirano snov. Nesnoven je. Nesmrten je. Ker se sam ne more ustvariti, ga mora ustvariti Bog. Seveda, če to hoče. A ker je Ljubezen, to hoče.«